

Arrest

nr. 124 780 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2013 werd ingediend door:

[...]

Om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Aangezien het in artikel 40ter niet voorzien is dat een bloedverwant in opgaande lijn een aanvraag gezinshereniging doet in functie van een meerderjarige Belgische onderdaan, kan betrokkene onmogelijk haar dochter vervoegen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL : Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; De aanvraag dateert van 17/6/2010 en niet van 7/2/2013.

Bovendien werd de aanvraag goedgekeurd.

Op geen enkel moment werd blijkbaar rekening gehouden met deze objectieve elementen.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grond- wettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis aan een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde situatie niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat immers een beslissing werd genomen enkel gebaseerd op het feit dat de aanvraag ingediend werd op 7/2/2013 hetgeen manifest onjuist is.

Dat blijkbaar niet verder onderzocht werd of er reeds een beslissing tot inschrijving was genomen.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, om de volgende gronden:

"Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verweerster zich terdege diende te informeren naar de situatie van verzoekster en de voorgaande démarches van verzoekster.

Dat verzoekster ook nooit de gelegenheid heeft gehad om haar gezinssituatie uit te leggen.

Dat verweerster blijkbaar geen interesse toont in het feit dat verzoekster reeds verschillende jaren deel uitmaakt van het gezin van haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen.

Dat zij zulks behoorde te doen en ambtshalve haar beslissing diende uit te stellen.

Dat van verweerster mag verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst in acht te neemt."

2.2. De drie middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen onderzocht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is aan de voorgebrachte stukken en geen correcte redenen bevat waarom een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de beslissing tot weigering van verblijf geen bestaand verblijfsrecht beëindigt, doch beschikt op de aanvraag tot erkenning van dat verblijfsrecht. Verder wordt in de beslissing zeer duidelijk gemotiveerd om welke reden het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd, met name omdat een bloedverwant in opgaande lijn geen aanvraag gezinshereniging kan doen in functie van een meerderjarige Belgische onderdaan, zodat betrokkene haar dochter onmogelijk kan vervoegen.

Wat betreft het door verzoekster aangehaalde artikel 8 van de vreemdelingenwet, dat stipuleert dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, vermeldt, blijkt dat wel degelijk de wettelijke basis van het bevel werd

weergegeven, met name "Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken". Verzoekster toont niet aan dat deze motivering niet zou volstaan in het licht van artikel 8 van de voormelde wet.

Verzoekster doet verder gelden dat de bestreden beslissing onjuist is omdat de aanvraag dateert van 17 juni 2010 en niet van 7 februari 2013 zoals verkeerdelijk werd vermeld; en dat bovendien de aanvraag werd goedgekeurd. Er werd, zo betoogt zij, niet verder onderzocht of er reeds een beslissing tot inschrijving was genomen.

In het administratief dossier bevindt zich een schrijven van verzoeksters raadvrouw van 9 oktober 2012 waarin deze het volgende stelt:

"Cliënte diende op 17/6/2010 een verzoek tot inschrijving in als ouder van een Belgisch meerderjarig kind.

Dit verzoek werd goedgekeurd. Immers, cliënte werd op 25/7/2011 uitgenodigd om zich aan te bieden met pasfoto's en 17 EUR.

De pasfoto's waren evenwel niet van de gewenste kwaliteit waarna cliënte zich opnieuw diende aan te bieden.

Cliënte vernam dat er geen gevolg kon gegeven worden aan haar aanvraag...

Op 2/10/2012 ontving cliënte uiteindelijk een aangetekend schrijven waarbij haar medegedeeld dat het niet meer mogelijk is om een verblijfsvergunning aan te vragen als ouder van een Belgisch meerderjarig kind en dit ingevolge de wetwijziging dd. 8/7/2011, inwerkinggetreden op 22/9/2011.

De wijzigingen van de wet zouden onmiddellijk van kracht zijn.

Het weze benadrukt dat cliënte een aanvraag indiende voor de wetwijziging en dat zij uitgenodigd werd voor de wetwijziging om ingeschreven te worden.

Cliënte kan zich dan ook niet akkoord verklaren met het door U ingenomen standpunt en verzoekt dat haar per kerende; een verblijfsvergunning wordt afgeleverd."

Op 14 februari 2013 stuurde de verwerende partij het volgende schrijven aan de raadvrouw van verzoekster:

"Geachte,

Ik verwijst naar uw schrijven van 09/10/2012 betreffende mevrouw A.F..

Uw cliënte diende op datum van 17/06/2010 een verzoek tot inschrijving in als ouder van een Belgisch meerderjarig kind.

Gezien het feit dat er bij de wetwijziging van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011, door de wetgever geen overgangperiode werd voorzien voor dossier die voor deze data ingediend werden, is het onmogelijk om een verblijfsvergunning af te geven aan betrokkene.

Immers, alle beslissingen genomen na datum van 22/09/2011 dienen getoetst te worden aan de voorwaarden van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Wij kunnen bijgevolg onmogelijk ingaan op uw vraag tot aflevering van het verblijfsrecht.

Hoogachtend,

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie".

Inmiddels, op 7 februari 2013, had verzoekster, zo blijkt uit de bijlage 19ter die werd afgeleverd, een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, opnieuw strekkende tot gezinshereniging met een Belg, waarop, op 31 juli 2013 de thans bestreden beslissing volgde.

De Raad stelt vast dat de brief van 14 februari 2013 een antwoord formuleerde op de brief waarin wordt verwezen naar de aanvraag van verzoekster van 17 juni 2010, stellende dat onmogelijk kan worden ingegaan op de vraag tot aflevering van het verblijfsrecht. In die optiek kan niet anders dan worden vastgesteld dat met deze brief een beslissing werd genomen in verband met verzoeksters aanvraag. Niettegenstaande de Raad moet vaststellen dat verzoekster door de diensten van het centrale loket van de stad Antwerpen pas ruim veertien maanden na haar aanvraag werd uitgenodigd om haar dossier af te ronden, kan niet voorbij worden gegaan aan het feit dat zij de mogelijkheid voorbij heeft laten gaan om de nodige rechtsmiddelen dienaangaande aan te wenden, middels het indienen van een beroep tegen het schrijven van 14 februari 2013, zijnde de administratieve rechtshandeling waarmee werd beschikt op haar aanvraag van 17 juni 2010. In die optiek moet die aanvraag dan ook worden beschouwd als zijnde afgehandeld en de beslissing dienaangaande als definitief in het rechtsverkeer.

Bovendien kan verzoekster, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar aanvraag werd goedgekeurd, integendeel. Uit de door haar voorgebrachte stukken blijkt slechts dat zij door de diensten van de stad Antwerpen werd uitgenodigd om haar inschrijvingsdossier te vervolledigen. Deze stadsdiensten hebben overigens überhaupt niet de bevoegdheid om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verlenen.

De thans bestreden beslissing doet uitspraak over de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend van 7 februari 2013. Er valt derhalve niet in te zien waarom ze verkeerd zou zijn gemotiveerd omtrent de datum van de aanvraag. Voorts toont verzoekster niet aan waarom nog zou moeten worden gemotiveerd over een eerdere aanvraag. Voor zover zij een schending aanvoert van de redelijke termijn kan alleen maar worden vastgesteld dat zij er verkeerdelijk van uit gaat dat de bestreden beslissing beschikt op een aanvraag van 2010, terwijl zij in werkelijkheid werd genomen binnen de zes maanden na de aanvraag waarop ze betrekking had.

Ten slotte stelt verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat zij nooit de gelegenheid heeft gehad om haar gezinssituatie uit te leggen, dat de verwerende partij zich dienaangaande terdege diende te informeren en dat mag verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht met de nodige ernst in acht neemt.

Met haar aanvraag heeft verzoekster zich precies beroepen op haar gezinssituatie met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, om daar een verblijfsrecht uit te putten. Echter betwist zij niet dat op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing artikel 40ter niet voorzag in een gezinshereniging van een bloedverwant in opgaande lijn met een meerderjarige Belgische onderdaan, hetgeen zij met haar aanvraag tracht te bekomen. Derhalve heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat het verblijfsrecht op grond van gezinshereniging niet kon worden toegestaan.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat geen van de drie middelen gegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS